

Ta síla mysl mou tíží
a já ji sjíždím, co to dá,
stínohrou se plížím,
chci ti říct, jak k tobě vzhlížím.

Jsem tvůj člověk, jen mi věř,
vždyť vždy stojím za tebou,
vůbec neměř, jenom řež,
vůli silnou, hanebnou.
Jsem tvůj člověk, držím směr,
jen si všímej, jak tvůj stín
už ti nedá na výběr,
konec tkám ze síťovin.

Ta síla mysl mou tíží
a já se nořím níž a níž,
ve slinách skrývám jed štíří,
marně doufám, že se nerozšíří.

Nechci jen stát
a koukat na tvůj usměv
jak nohsled věčně skrytý,
svádět boj s důstojností,
se ztrátou identity spát.

Teď visím na tvým hrdle - smích a zkrat.

Stisknout zkouším.
Neprodloužím zvláštní pád.
Stisknout zkouším
nastotisíckrát.

Chci hlavní roli hrát.

Zákeřností plýtvám na svůj start.

Start!